

Γέροντος Παΐσιου «Ή μετάνοια βοηθάει νά εξαφανισθή το κακό»

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Όταν ζητούμε μετάνοια από τόν Θεό γιά τόν κόσμο, νά βάζουμε καί τόν εαυτό μας μέσα σ' αυτούς πού έχουν φταίξει καί νά μή λέμε: «Βοήθησε τόν κόσμο πού είναι αμαρτωλός». Οί Τρεις Παΐδες γεννήθηκαν στην αιχμαλωσία, και όμως δεν είπαν «τί φταίμε εμείς;», αλλά είπαν: «Δικαίως πάθαμε, έπρεπε και περισσότερα να πάθουμε».

Μιλούσαν σάν να ήταν από αυτούς πού παρέβησαν τις εντολές του Θεού πριν από την Βαβυλώνια αιχμαλωσία, σάν νά ήταν και αυτοί συμμετοχοι στην αμαρτία, ενώ ήταν αμέτοχοι, αφού δεν είχαν ακόμη γεννηθη.

Πόσο μέ συγκινεί ή προσευχή πού έκαναν, όταν βρίσκονταν μέσα στο καμίνι! «Δίκαιος ει, Κύριε, επί πασιν οίς έποίησας ημιν... Οτι ήμάρτομεν και ήνομήσαμεν... Και νυν ουκ έστιν ημίν ανοΐξαι τό στόμα ημών. Μη δη παραδφης ημάς εις τέλος... και μη αποστήσης τό έλεος σου αφ' ημών διά "Αβραάμ τον ήγαπημένον υπό σου». Δηλαδή, «δίκαια μας τιμωρείς, Κύριε, γιατί αμαρτήσαμε, αλλά μόνο γιά χατίρι του Αβραάμ πού τον αγαπάς, γιατί δέν αμάρτησε, μή μας εγκαταλείπης».

Έβαζαν και τον εαυτό τους μέσα στους αμαρτωλούς, και τό πίστευαν, γι' αυτό έγινε τό καμίνι δροσιά. Ενώ τον ειδωλολάτρη πού πήγε νά δη τό καμίνι, τόν πήραν οι φλόγες[1].

Ο άνθρωπος, αν δέν δουλεύη έτσι, αρχίζει συνέχεια νά δικαιολογήται. «Ο διάβολος μέ έβαλε και αμάρτησα» ή «ό Αδάμ φταίει, ή Εύα φταίει· δέν φταίω έγώ».

Ένας θεολόγος μού είπε μία φορά: «Και τί χρωστάμε έμεις τώρα νά ταλαιπωρούμαστε έξ αιτίας της Εύας;». «Ευλογημένε άνθρωπε, τοϋ λέω, σέ πειράζει αυτό για νά σωθής;».

Τί φταίει ό Αδάμ ό καημένος ή ή Εύα ή φουκαριάρα; Ένα σφάλμα έκαναν και πόσους αιώνες ήταν στον Αδη, ενώ εμάς ήρθε ό Χριστός και μας λύτρωσε. «Έβδομηκοντάκις επτά φορές αν αμαρτήσετε και μετανοήσετε, είπε, σάς συγχωράω!»[2].

Χιλιάδες φορές αμαρτάνουμε και ό Χριστός μάς συγχωράει - αρκεί νά μετανοούμε ειλικρινά -, και νά λέμε ότι φταίει ό Αδάμ και ή Εύα; Και νά δήτε δέν βάζουν το όνομα Εύα - να δώσουμε το όνομα Εύα σε μια αδελφή, ή τουλάχιστον Ζωή, αν είναι δύσκολο Εύα! Μά είναι πολύ αδικημένη!

Αυτή είναι ή μάνα μας, ή μητέρα όλου του κόσμου, και ούτε καν τό ονομά της δέν θέλουμε νά ακούσουμε.

Και τήν κατάρα, στην ουσία, στον διάβολο τήν έδωσε ό Θεός. «Και ό όφιος ήταν φρόνιμος»[3]. Μπήκε ό διάβολος στο φίδι, για νά ξεγελάση τόν άνθρωπο.

Και βλέπεις, όλοι τά βάζουν μέ τήν Εύα, ότι αυτή μας χαντάκωσε, ενώ θά ήμασταν μια χαρά στον Παράδεισο, αν δέν γινόταν ή παράβαση!

Αν και εμάς μάς έλεγε ό Χριστός, «αφού σφάλατε μία φορά, θά πάτε τόσους αιώνες στον Αδη», ε, τότε νά έλεγε κανείς κάτι!... Τί αχάριστος κόσμος!

Πάντως ή μετάνοια είναι μεγάλη υπόθεση. Δέν έχουμε καταλάβει ότι ό άνθρωπος μέ τήν μετάνοια μπορεί νά αλλάξει τήν απόφαση τού Θεού.

Δέν είναι μικρό πράγμα αυτό, νά έχη τέτοια δύναμη ό άνθρωπος. Κάνεις κακό; Ο Θεός σου δίνει σκαμπιλάκι. Λές «ήμαρτον»; Σταματά και σου δίνει ευλογίες.

Όταν δηλαδή συνέρχεται τό άτακτο παιδί, μετανοή και δέρεται από τήν συνείδηση του, τότε ό Πατέρας του τό χαϊδεύει μέ αγάπη και τό παρηγορεί. Οί Ισραηλίτες, επειδή είχαν ξεφύγει από τις εντολές τού Θεού, έζησαν στην αιχμαλωσία εβδομήντα πέντε χρόνια.

Και τελικά, όταν μετανόησαν, παρουσιάζεται ό βασιλιάς Κύρος, πού τολμά νά πή κανείς ότι φάνηκε καλύτερος από τους υιούς του Ισραήλ, οί όποιοι είχαν μολύνει τά ιερά πού είχαν για τίς θυσίες. Του άλλαξε τό μυαλό ό Θεός και τόν έκανε νά πιστεύη στον Θεό τοϋ Ούρανού.

Έτσι άφησε τους Ισραηλίτες ελεύθερους, τους έδωσε χρήματα, ξυλεία για τόν Ναό, τους έφτιαξε τό τείχος της Ιερουσαλήμ και έδειξε τέτοια καλωσύνη και τέτοια ευλάβεια, πού δέν έδειξαν κατά κάποιον τρόπο ούτε οι Ισραηλίτες[4]. Και

όλα αυτά, γιατί μετανόησε και άλλαξε ο λαός[5]. Πόσο βοηθάει ή μετάνοια, για να εξαφανισθή τό κακό!

Τά βιβλία των Μακκαβαίων να τά διαβάσετε όλα. Είναι πολύ δυνατά. Τί διαταγή είχε δώσει ο βασιλιάς! Να καταπατήσουν οι ελέφαντες τους Ισραηλίτες!

Πήγαν οί άλλοι, ετοίμασαν τήν τελετή, πότισαν πεντακόσιους ελέφαντες μέ δυνατό κρασί και λιβανωτό, για να τους εξαγριώσουν, και περίμεναν τον βασιλιά να παρουσιασθή, για να αρχίσουν τήν τελετή. Αλλά ο βασιλιάς είχε ξεχάσει τήν διαταγή πού έδωσε.

Πηγαίνει ο έλεφαντάρχης να ειδοποίηση τον βασιλιά, γιατί δεν είχε παρουσιασθή ακόμη. «Βασιλιά, του λέει, σε περιμένουμε.

Όλα τά έχουμε έτοιμα· τους ελέφαντες, τους Ιουδαίους, οί προσκαλεσμένοι περιμένουν». «Ποιος σας είπε να κάνετε τέτοιο πράγμα;», του λέει! Φωνές, απειλές...

Και αυτό δεν έγινε μιά φορά άλλα τρεις[6]. Μικρό πράγμα ήταν να ξεχάσει ο βασιλιάς τήν εντολή πού είχε δώσει ο ίδιος; Και όχι μόνον αυτό, αλλά τελικά άλλαξε όλη τήν στάση του προς τους Ιουδαίους. Όλη ή βάση εκεί είναι: Να μετανοήση ο κόσμος.

- Γέροντα, οί σύλλογοι ειρήνης πού ιδρύονται από διάφορα κράτη βοηθούν για τήν ειρήνη στον κόσμο; - Εξαρτάται. Είναι και μερικοί πού ξεκινούν μέ καλή διάθεση. Άλλα, όταν μαζεύονται τί μάγοι, τί πυρολάτρες, τί Προτεστάντες, ένα σωρό - άκρη δεν βρίσκεις -, για να φέρουν τήν ειρήνη στον κόσμο, πώς να βοηθήσουν;

Ο Θεός να μέ συγχώρηση, αυτά είναι κουρελούδες τού διαβόλου. Γίνεται ειρήνη μέ αμαρτωλό συνεταιρισμό; Πώς μπορεί να έρθη ή ειρήνη, όταν οί άνθρωποι δεν συμφιλιωθούν μέ τον Θεό; Μόνον όταν συμφιλιωθη ο άνθρωπος μέ τον Θεό, έρχεται και ή εσωτερική ειρήνη και ή εξωτερική.

Για να συμφιλιωθη όμως ο άνθρωπος μέ τον Θεό, πρέπει να έρθη σέ συναίσθηση, να μετανοήση, να ζη σύμφωνα μέ τις εντολές του Θεού, και τότε έρχεται ή Χάρις και ή ειρήνη τού Θεού μέσα του, οπότε μπορεί να βοηθήση και για τήν ειρήνη γύρω του.

1. Βλ. Δαν. 3-11, Προσευχή Άζαρίων και Ύμνος των Τριών Παίδων.

2. Βλ. Ματθ. 18,22.

3. Βλ. Γεν. 3, 1.

4. Βλ. Β' Έσδρ. 1,1 κ.έ.

5. Βλ. Α' Έσδρ. 8, 88-92.

6. Βλ. Γ' Μακ. 5, 1-35.

Απόσπασμα από τις σελίδες 353 -356 του βιβλίου:

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΛΟΓΟΙ Β΄

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ

ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ

«ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ»

ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πηγές: Αναβάσεις- oagiosrafail.blogspot.gr